Р Е Ш Е Н И Е
№ 44544

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 87 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11797** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 1 и чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Делото е образувано по жалба на М. И. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес : [населено място], [улица],вх.А, ет.1, ап.2, подадена чрез процесуален представител адвокат М. Г. С. от Софийска адвокатска колегия (преупълномощила адвокат К. Ч. от САК), със съдебен адрес: [населено място], район „Красно село“, [улица], ет. 1, срещу Заповед № СОС-016 от 27.04.2026 г. на Изпълнителния директор на Българската агенция по безопасност на храните (БАБХ). С оспорената заповед на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, чл. 15, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация (НУРОИСДА) и чл. 5, ал. 1, т. 2 и т. 10 и ал. 2, т. 1 от Устройствения правилник на БАБХ е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя за заеманата длъжност началник на отдел „Идентификация на животните и ветеринарномедицинска дейност“ в дирекция „Здравеопазване, идентификация и хуманно отношение към животните“ при Централно управление на БАБХ, с придобит ранг I старши, считано от датата на връчване на заповедта.

С жалбата са наведени доводи за нищожност на оспорения акт, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, материална незаконосъобразност и несъответствие на акта с целта на закона. Изразяват се възражения, че заповедта е издадена при липса на компетентност и без надлежни фактически мотиви. Твърди се, че не са налице материалноправните предпоставки по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение поради обективна невъзможност на жалбоподателя да изпълнява

служебните си задължения. Излага се довод, че жалбоподателя притежава необходимата висока компютърна грамотност и дигитална компетентност, изградени и доказани в рамките на 19-годишния ѝ безупречен професионален стаж. Поддържа се, че нито в закона, нито в длъжностната ѝ характеристика е предвидено изискване притежаваните дигитални умения да се доказват с нарочен сертификат или документ. Изтъква се превратно упражняване на власт от страна на административния орган, който броени дни преди издаване на заповедта е включил жалбоподателя в работни групи по дигитализация на контролната дейност на БАБХ и със Заповед № РД11-1027 от 21.04.2026 г. ѝ е възложил временно да изпълнява функциите на директор на дирекция. С тези аргументи от съда се иска да постанови отмяната на заповедта и се претендира присъждане на направените по делото съдебни разноски.
С жалбата първоначално е било формулирано и искане за осъждане на Българската агенция по безопасност на храните да заплати на М. И. Г. обезщетение за времето, през което жалбоподателката не е била на служба поради прекратяването на служебното правоотношение (по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл).
В открито съдебно заседание жалбоподателя, се явява лично. Представлява се и от преупълномощения адвокат К. Ч., поддържа жалбата в частта относно отмяната на заповедта по изложените в нея съображения. Процесуалният представител заявява, че претенцията за присъждане на обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл не се поддържа в настоящото производство, поради което предмет на делото остава единствено оспорването по чл. 121, ал. 1, т. 1 ЗДСл. В писмени бележки по делото излага аргументи за отмяна на оспорената заповед. Представя списък на разноските по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и претендира присъждане на адвокатско възнаграждение. В дадения от съда срок са представени допълнителни писмени бележки, с които излага аргументи по същество на спора.
Ответникът – Изпълнителният директор на Българската агенция по безопасност на храните, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. Н. С.-Г., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е законосъобразна, издадена от компетентен орган в предписаната форма и при наличие на предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, тъй като в служебното досие на служителката липсва официален писмен документ, удостоверяващ притежаването на дигитална компетентност съгласно длъжностната характеристика. В представена писмена защита моли жалбата да бъде отхвърлена и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Представител на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена съгласно чл. 16, ал. 1, т. 3 АПК, не взема участие в съдебното заседание и не изразява становище по съществото на спора.
Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:
Между страните не е спорно, че жалбоподателя М. И. Г. е държавен служител с дългогодишен професионален стаж в системата на държавния ветеринарномедицински контрол.
Първоначалното ѝ назначаване е съгласно Заповед № СПО-150 от 18.05.2007 г. на Генералния директор на Националната ветеринарномедицинска служба (НВМС), издадена въз основа на класиране на първо място в проведен конкурс видно от представен по делото Протокол от 20.04.2007 г.. С посочената заповед Г. е назначена на длъжността главен инспектор в Регионална В. служба – Софийска област, отдел „Здравеопазване на животните“. В рамките на конкурсната процедура конкурсната комисия изрично е отчела отличните ѝ практически и професионални умения, включително в областта на компютърната грамотност.
За периода 18.05.2007г. до 03.12.2018г. на д-р М. Г. неколкократно със заповеди е нареждано да

изпълнява и функциите на началник отдел „Идентификация на животните и ветеринарномедицинска дейност“ ИЖВМД в дирекция „Здравеопазване и хуманно отношение към животните и контрол на фуражите“ (ЗХОЖКФ) при ЦУ на БАБХ и функциите на директор дирекция ЗХОЖКФ при ЦУ на БАБХ като вкл. съгл. Заповед СПД-6 от 02.03.2018г. на Г. е възложено да изпълнява функциите на началник на отдел „Идентификация на животните и ветеринарномедицинска дейност“ в дирекция „Здравеопазване и хуманно отношение към животните и контрол на фуражите“ от датата на връчване на заповедта до завръщане на титуляря.
Съгласно Заповед № СПП-21 от 03.12.2018 г. , впоследствие служебното правоотношение на жалбоподателя е продължило в структурата на новосъздадената БАБХ, като тя е преназначена на ръководната длъжност началник на отдел „Идентификация на животните и ветеринарномедицинска дейност“ в дирекция „Здравеопазване и хуманно отношение към животните и контрол на фуражите“. Неколкократно след 03.12.2018г. периода до 31.01.2024г. жалбоподателя е определян със заповеди да изпълнява функциите на директор дирекция ЗХОЖКФ в ЦУ на БАБХ.
След извършени структурни промени, със Заповед № СПП-39 от 31.01.2024 г. на Изпълнителния директор на БАБХ, Г. е преназначена на длъжността началник на отдел „Идентификация на животните и ветеринарномедицинска дейност“ в дирекция „Здравеопазване, идентификация и хуманно отношение към животните“ при Централно управление на БАБХ, с ранг II старши.
Със Заповед № СПР-507 от 12.03.2026 г. на Главния секретар на БАБХ, издадена на основание чл. 75, ал. 1 ЗДСл и чл. 26, т. 1, б. „а“ от НУРОИСДА, М. И. Г. е повишена в ранг от II старши на I старши, считано от 10.03.2026 г., въз основа на получени три последователни годишни оценки на индивидуалното изпълнение на длъжността „Изпълнението надвишава изискванията“.
От приетите по делото писмени доказателства се установява, че администрацията на БАБХ и Министерството на земеделието и храните системно са привличали жалбоподателя като водещ експерт именно в процесите по дигитално управление и информационни технологии:
- Със Заповед № РД09-971 от 16.09.2024 г. на Министъра на земеделието и храните д-р Г. е определена за член на специализирана Комисия за управление и контрол по изпълнението на международен договор за „Дигитализация на процесите от фермата до трапезата“, включващ дейности по проектиране и изграждане на софтуерни платформи и модули за проследяване и контрол на ветеринарномедицински продукти;
- Със Заповед № РД11-970 от 17.04.2026 г. на изпълнителния директор на БАБХ (издадена десет дни преди процесното прекратяване на служебното правоотношение) жалбоподателя е включена в работна група със задача: „в 30-дневен срок да изготви предложения за цялостна дигитализация на процесите по официалния ветеринарен контрол, включително определяне на архитектурата на информационните потоци и функционалните изисквания към електронните системи;
- Със Заповед № РД11-1027 от 21.04.2026 г. на Изпълнителния директор на БАБХ (издадена шест дни преди уволнението) на М. Г. е възложено за периода от 20.04.2026 г. до 24.04.2026 г. да изпълнява функциите на директор на дирекция „Здравеопазване, идентификация и хуманно отношение към животните“ при ЦУ на БАБХ поради служебно отсъствие на титуляря.
По делото са приети утвърдените длъжностни характеристики за заеманата от Жалбоподателя длъжност (вариант от 19.06.2020 г., връчен на М. Г. на 29.06.2020 г., и вариант от 22.12.2025 г., с който М. Г. се е запознала на 05.01.2026 г. видно от положения подпис в нея). В раздел X от длъжностната характеристика озаглавен: „Изисквания за заемане на длъжността“ е посочено изискване за „висока компютърна грамотност“, а в раздел XI „Необходими компетентности“ е вписано като изискване „дигитална компетентност“. В приобщените като доказателства по делото длъжностни характеристики не е предвидено изрично специално изискване притежаването на

тези знания и умения да се доказва или удостоверява с представянето на определен вид диплома, сертификат за завършен курс от конкретна обучителна институция или успешно положен практически изпит или тест.
Видно от представените по делото формуляри за оценка на изпълнение на длъжността от висшите държавни служители, заемащи ръководни длъжности и експертни длъжности с аналитични или контролни функции, за периода от 2017г. до 2025г. оценката на служителя е посочена като: „изпълнението надвишава изискванията“ или „изключително изпълнение“. Видно от оценка с дата 19.01.2026г. за периода 2025г. и е посочено „изпълнението надвишава изискванията“, „изпълнява по няколко задачи едновременно, без да се нуждае от допълнителна помощ, като осигурява възможно най-добър резултат“ и има бъдещ потенциал за развитие.
Със Заповед № СОС-016 от 27.04.2026 г. Изпълнителният директор на БАБХ е прекратил без предизвестие служебното правоотношение на М. И. Г. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл във връзка с чл. 15, ал. 2 от НУРОИСДА. Като фактическо основание за прекратяването в заповедта е посочено: „налице е обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, поради липса на предоставен документ в служебното досие на служителя, удостоверяващ наличие на необходимата дигитална компетентност, съгласно изискванията на вручена длъжностна характеристика за длъжността, заемана от служителя“. Няма данни преди издаване на заповедта органът по назначаването да е уведомил служителката за започнало производство по прекратяване, не ѝ е давал указания и не ѝ е определял срок за представяне на какъвто и да е документ за дигитална квалификация.
От показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели Б. Г. Б. (директор на дирекция „Здравеопазване, идентификация и хуманно отношение към животните“ и пряк ръководител на жалбоподателя) и Д. В. Д. (началник на отдел в същата дирекция) се установява по категоричен начин, че д-р Г. притежава отлични дигитални и компютърни умения. Свидетелите установяват, че при ежедневното изпълнение на служебните си задължения жалбоподателя самостоятелно и без затруднения е обработвала данни, изготвяла е комплексни таблични и текстови анализи с MS Excel и MS Word, подготвяла е презентации и методически указания, и активно е администрирала и работила с Интегрираната информационна система на БАБХ („ВетИС“). Свидетелят Б. потвърждава, че ежегодно е оценявал изпълнението на служителката с най-високи оценки по всички критерии, включително по отношение на дигиталната компетентност. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите като обективни, непротиворечиви, логични и напълно съответстващи на приетите писмени доказателства.
Административен Съд С. - град, I отделение, 87-ми състав, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:
Оспорената заповед е връчена на М. И. Г. на 04.06.2026 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 17.06.2026 г. (вх. № 17034), т. е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 124, ал. 1 ЗДСл. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на административния акт, с който пряко се засягат нейни законни права и интереси. Жалбата в частта относно оспорването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.
По отношение на първоначално заявеното в жалбата искане за осъждане на БАБХ да заплати на М. И. Г. обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл за времето, през което не е била на служба поради прекратяването на служебното правоотношение: В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателката изрично е заявил, че това искане не се поддържа в настоящото производство. Направеното изявление съставлява

оттегляне на претенцията за обезщетение по смисъла на чл. 155, ал. 1 АПК във връзка с чл. 204, ал. 2 АПК. С оглед на това, производството по делото в тази му част следва да бъде прекратено, а жалбата в частта относно искането за присъждане на обезщетение – оставена без разглеждане на основание чл. 159, т. 8 АПК.
Разгледана по същество в поддържаната ѝ част, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че по отношение на М. И. Г. са налице чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, а именно, че същата е в обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.
Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК
Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган – Изпълнителния директор на БАБХ, който съгласно чл. 5, ал. 1, т. 2 и т. 10 и ал. 2, т. 1 от Устройствения правилник на БАБХ и разпоредбите на ЗДСл осъществява правомощията на орган по назначаването спрямо служителите в Централното управление на агенцията. Възражението за нищожност на акта поради липса на компетентност е неоснователно. Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма и формално съдържа посочване на правното основание, придобития ранг и дължимите парични обезщетения съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл и чл. 59, ал. 2 АПК.
При издаването на оспорения акт органът по назначаването е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и чл. 36 АПК, изискващи индивидуалният административен акт да бъде издаден след пълно, всестранно и обективно изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая. Както трайно и непротиворечиво приема Върховният административен съд (вж. Решение № 5949 от 02.06.2026 г. по к.адм.д. № 642/2026 г., II о. и Решение № 1344 от 29.10.2025 г. на АССО по адм. д. № 786/2025 г.), когато административният орган счита, че наличието на определен документ за удостоверяване на дигитална компетентност е от съществено значение за заемане на длъжността, той е длъжен предварително да уведоми служителя, да конкретизира изискванията си и да му предостави реален срок и възможност да представи доказателства. Като не е изискал от служителя представянето на документи и не е проверил действително притежаваните от него умения, а директно е постановил прекратяване на служебното правоотношение, органът е постановил акта си при неизяснена фактическа обстановка и в грубо нарушение на правото на защита на държавния служител.
Оспорената заповед е издадена в пряко противоречие с материалноправните разпоредби на ЗДСл. Съгласно константната съдебна практика на ВАС (Решение № 641 от 21.01.2026 г. по к.адм.д. № 9502/2025 г., II о.; Решение № 5949 от 02.06.2026 г. по к.адм.д. № 642/2026 г., II о.; Решение № 11717 от 19.11.2025 г. по к.адм.д. № 7683/2025 г., II о.; Решение № 11492 от 17.11.2025 г. по к.адм.д. № 5421/2025 г., II о.; Решение № 9476 от 05.10.2026 г. по к.адм.д. № 5321/2026 г., II о.; Решение № 8920 от 29.09.2025 г. по к.адм.д. № 5498/2025 г., II о.), за да е налице хипотезата на прекратяване без предизвестие поради „обективна невъзможност“ по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл (извън случаите на трайна неработоспособност по чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл), е необходимо кумулативното наличие на три предпоставки:1) Да е създадена нова фактическа обстановка, настъпила след възникване на служебното правоотношение; 2) Тази нова фактическа обстановка реално и обективно да води до действителна невъзможност държавният служител да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и 3) Причините за тази невъзможност да са от

обективен характер – да стоят изцяло извън волята на страните по служебното правоотношение и да са непреодолими.
В разглеждания случай нито една от тези три кумулативни предпоставки не е осъществена:
Първо, не е налице нова фактическа обстановка. Позоваването в заповедта на изменението на НУРОИСДА (ДВ, бр. 97 от 2019 г., в сила от 10.12.2019 г.) не установява нововъзникнали нормативни обстоятелства към момента на издаване на заповедта през 2026 г. Нормативната уредба е действала години преди последното преназначаване на служителката през 2024 г. и преди връчването на длъжностната характеристика от януари 2026 г. (в този смисъл Решение № 11717/2025 г. и Решение № 5949/2026 г. на ВАС).
Второ, рамката на дигиталната компетентност по чл. 15, ал. 2 и Приложение № 1а към НУРОИСДА не съставлява ново специфично изискване за заемане на длъжността, а критерий за оценка на изпълнението. Както изрично приема ВАС в Решение № 641 от 21.01.2026 г., Решение № 11492 от 17.11.2025 г. и Решение № 5278 от 18.05.2023 г., дигиталната компетентност по НУРОИСДА има отношение единствено към периодичната процедура по ежегодно оценяване (атестиране) на изпълнението на длъжността съгласно чл. 76, ал. 5, т. 2 ЗДСл. Преценката дали служителят притежава съответните умения се извършва в рамките на атестационния процес. Евентуален дефицит на знания или несправяне с конкретен софтуер би могъл да обоснове по-ниска годишна атестационна оценка или при виновно неизпълнение на служебни задължения – търсене на дисциплинарна отговорност по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 2 ЗДСл, но не разкрива факти, водещи до обективна невъзможност за изпълнение на службата по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл.
И не на последно място, настоящият съдебен състав намира, че липсата на предоставен в служебното досие сертификат или удостоверение е правно ирелевантна за фактическия състав на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Нито в закона, нито в подзаконовата уредба, нито в приложената длъжностна характеристика съществува изискване дигиталната компетентност да бъде доказвана с нарочен формален документ както приема съдебната практика в подобни случаи. Липсата на документ не е равнозначна на липса на компетентност. В настоящия казус събраните по делото писмени и гласни доказателства категорично доказват, че д-р Г. разполага с висока компютърна грамотност и дигитална компетентност, успешно работи с базата данни „ВетИС“ и офис софтуер и системно е получавала най-високата годишна оценка „Изпълнението надвишава изискванията“, въз основа на което само месец и половина преди уволнението е повишена в ранг I старши.
Следва да се има предвид, че дори в случая да се предположи необходимост от придобиване на допълнителни дигитални умения, тази пречка не е непреодолима и не стои извън волята на страните. Съгласно чл. 35, ал. 1 от ЗДСл органът по назначаването е длъжен да осигури условия за обучение за професионално развитие на държавния служител в съответствие с настъпилите технологични и нормативни промени. По делото няма каквито и да било данни на жалбоподателя да е била предоставена възможност за участие в обучение и тя да е отказала или резултатите ѝ да са били неприемливи. Наред с това, промените в изискванията по длъжностна характеристика зависят изцяло от волята на органа по назначаването и не съставляват обективни обстоятелства извън волята на страните.
Следователно е налице пълно несъответствие между посоченото в заповедта фактическо основание и приложената материалноправна норма, което води до незаконосъобразност на акта.
Оспорената заповед е издадена в грубо нарушение на целта на закона и при превратно упражняване на власт. В пълно противоречие с принципите на последователност, предвидимост и добросъвестност в административния процес (чл. 6 и чл. 13 АПК) е поведението на органа по назначаването, който на 17.04.2026 г. включва Жалбоподателя в работна група за цялостна

дигитализация на държавния ветеринарен контрол, на 21.04.2026 г. ѝ възлага временно да изпълнява функциите на директор на цялата дирекция, а на 27.04.2026 г. прекратява служебното ѝ правоотношение под предлог, че същата е в „обективна невъзможност“ да работи дигитално поради липса на сертификат в досието ѝ. Прекратяването на служебното правоотношение на дългогодишен квалифициран служител при липса на променени нормативни изисквания за длъжността разкрива използване на законовата норма за цели, чужди на правния ред и стабилитета на държавната служба (Решение № 9476 от 05.10.2026 г. на ВАС и Решение № 5949 от 02.06.2026 г. на ВАС).
По изложените съображения оспорената Заповед № СОС-016 от 27.04.2026 г. на Изпълнителния директор на БАБХ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.
Относно правните последици от отмяната на заповедта следва да се посочи, че съгласно чл. 122, ал. 1 ЗДСл възстановяването на държавния служител на заеманата преди прекратяването длъжност настъпва по силата на самия закон, при условие че служителят се яви в съответната администрация за заемане на длъжността в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е изцяло основателно. От представените по делото доказателства – списък на разноските по чл. 80 ГПК, Договор за правна защита и съдействие от 10.06.2026 г. и банково извлечение за извършен превод от 11.06.2026 г., се установява реално заплатено по банков път възнаграждение за един адвокат в размер на 1 000,00 EUR (хиляда евро). С оглед фактическата и правна сложност на спора претендираният размер е съобразен с действащата нормативна уредба и не се явява прекомерен. Разноските следва да бъдат възложени в тежест на юридическото лице, в чиято структура се намира органът, издал отменения акт – Българската агенция по безопасност на храните. Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 87 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. И. Г., Заповед № СОС-016 от 27.04.2026 г. на Изпълнителния директор на Българската агенция по безопасност на храните, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на М. И. Г. за заеманата длъжност началник на отдел „Идентификация на животните и ветеринарномедицинска дейност“ в дирекция „Здравеопазване, идентификация и хуманно отношение към животните“ при Централно управление на Българската агенция по безопасност на храните, с ранг I старши.
ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на М. И. Г. в частта ѝ с искане за осъждане на Българската агенция по безопасност на храните да ѝ заплати обезщетение по чл. 104, ал. 1 във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител за времето, през което не е била на служба поради прекратяването на служебното правоотношение, и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.
ОСЪЖДА Българската агенция по безопасност на храните, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на М. И. Г., с ЕГН [ЕГН] и адрес : [населено място], [улица],вх.А, ет.1, ап.2, сумата от 1 000,00 EUR (хиляда евро), представляваща направени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението в частта относно отмяната на заповедта подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на преписи, а в частта за прекратяване на производството има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: